

در پیمه شعری آهنگه

د نیمو شیو خیری

نجیب عامر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب پېژندنه:

|||||

د کتاب نوم د نیمو شپو خبرې

لیکوال نجیب عامر

خپرنډوی دانش خپرنډویه ټولنه

د چاپ نېټه حمل ۱۳۸۴ - مارچ ۲۰۰۶

تیراژ ۱۰۰۰ ټوکه

کمپوز پخپله لیکوال

ډالۍ

نندارې ته

جانانه ټوله دې په ننگ ولاړه يم

درنو لوستونکو! ددنيموشپو خبرې چې تاسو په خپلو گوتو سپرلي ، گورئ يې ،لولئ يې اوبلاخره خوندورڅخه اخلئ ، دانه يوازې دتاسو لپاره په زړه پورې دي بلکه زما لپاره هم ولې چې دعامر دنيموشپو دخاموشي اودتنهيايي خبرې اوس زما مخې ته سپرل شوي دي - که رښتيا راباندې وايئ څرنگه چې دکتاب له نوم څخه راپيدادې په واقعيت سره داټولې اوټولې دنيمو شپو خبرې ، رازونه ، کيسې اوگيلې دي - عامر په تېر دوه کلونوکې دښې په زړه کې له ماڅخه پټ لرې کېناستلی او دادلفظو نو يوه يوه ملغلره يې دشعر په تارکې اوبدلې ده ، امېل يې ترې جوړکړی چې دامېل يې کله خپلې معشوقې ته په سوغات کې ورکړی اوکله يې هم يو يو يې خپلو هيوادولو ته هم ډالۍ کړي دي - زه چې گورم دعامر په قلم کې نوی رن له ورايه ښکاري ، دهغه شاعري تر پخوا ډېره بدله بدله مالومېږي - هغه غواړي په خپل دې سفر کې نوې منظرې وگوري اوهمداراز دشعر ددب مينه وال هم له ځانه سره يوې نوې تماشي ته کېنوي - دمثال په توگه زمونږ ډېر شمير شاعران دي چې هغوی په ښارکې اوسېږي خواوس هم دکلي په ښکلا گانو پسې ليوني دي ، دهغوی په اند چې په ښاري سيموکې دومره ښکلا نشته اويا دښار ژوند ورته له مينې اوبښکلا نه تش ښکاري ، همدا ده چې ټول عمر دگودرنو په غاړو دميني تېري وچ حلق په لپې اوبو پسې گرځي خودعامر اوسنۍ شاعری يو څه ددې پرخلاف ده ، هغه په شاعرۍ کې دکلي اوگودرونو، دبديا دکوچۍ نه ترکېژدی پورې ، دښار ښکلاوې هم ستايلي دي - هغه داثابته کړې چې دښار په رڼا گانو کې هم رڼې رڼې ښاپېرۍ شته ،مينه شته ، او ژوند له ښکلا سره پوره مل دی- له بلې خوا عامر پخپلې اوسنۍ شاعرۍ کې تخيل ښه لوبولی ، دهغه خيال دومره اوچت دی چې لوستونکی له ريالستيکي ژوند څخه بهر نه اوباسي - زه نور دهغه په شاعرۍ ډېر بحث نه کوم ، يوازې دې مختصرو ټکوته مې اشاره وکړه ، په دې لاره کې هغه ته نوربرياليتوبونه له پاکه خدايه غواړم ، وروستې قضاوتونه تاسوته درپريردمه - داهم تاسو اوداهم دعامر دنيموشپو خبرې.....

په درناوي

ورمه سبا عامر

2006 مارچ 18مه

پېښور

غزلونه

دنيا وه توره زړه مې بل ساتلو
 هروخت په لاس مې خپل اجل ساتلو
 سپينې خامتا ته په تخته حيرانه
 دې به کميس مدام بخمل ساتلو
 يوه پره کې هم زه ځای نه شومه
 چې خپل ضمير مې هرځای مل ساتلو
 زما چې سترگې به مرغۍ مرغۍ شوې
 تا به په ناز رانه ځنگل ساتلو
 ښه ده باران شو ټوله ومې ليدې
 ولې پورنۍ دې ململ ساتلو
 داگست يوولسمه ۲۰۰۵
 پېښور – حيات اباد

د خپل منزل ترلوی مزاره به ځو
 دکلي خلک يو تر ښاره به ځو
 په منډه نه ځو په قلاړه به ځو
 که لاره نه وي لکه ماره به ځو
 نشه به يو خو سر ټيټی نه منو
 خیردی که لویږو خو په لاره به ځو
 خو بس يو سر غواړي کوڅه د جانان

يو خُلي نه ! په هزار واړه به خُو

لکه شبنم به گل ته خُان رسوو

لکه د اوښکې تر رخساره به خُو

خو ملایان به په سولۍ خپژوي

عامره خُو تر دې بندپاره به خُو

داگست لسمه ۲۰۰۵

پېښور _ حیات اباد

الله په هغو سترگو جادوگرو کې جادو

وه نغښتې يې بلا بلا خبرو کې جادو

اوس ټوله د جانان ده، دوو سترگو کې راټوله

پخوا وه د بنگال لارو گودرو کې جادو

وړې ! گومان مې نه شي ستا خبرو ته مې پرېږدي

دا ستا د سپينو لېچو په مر مړو کې جادو

دا ستا د اننگو بوسه مې داسې لېونی کړي

کت مټ لکه موادو مخدرو کې جادو

شاعر دی چې له خولې نه جنتي سرونه کاږي

فنکار دی چې کوي خپلو سندرو کې جادو

ياران يې ویده کړي په اوده د شاعرۍ

عامر ده خوره کړې سخن ورو کې جا دو

داگست نهمه ۲۰۰۵

پېښور _ حیات اباد

ستا د سرو شونډو مسکا دانه وانه
 کړي زما د زړه دنیا دانه وانه
 له هغې چې دې له سترگو یم پرېوتی
 زندگي مې ده رښتیا دانه وانه
 په یو تار لکه امېل سره یو ځای شه
 پښتانه د پښتونخوا دانه وانه
 ستا په یو انکار مې زړه تالا والا شو
 ستا خو زلفې کړه هوا دانه وانه
 راته خپله گنا هم نه ده معلومه
 جوړې مونږ شولو وپړیا دانه وانه
 ځی جنډې د مینې پورته کړو په لاس کې

هسې نه چېرته شو بیا دانه وانه
 عامر جانه دښمنان دې داسې غواړم
 لکه شگې د بیدیا دانه وانه

۲۷ نوامبر، ۲۰۰۲

پېښور پوهنتون

غزل

کاینات دې را په شا کړو اوس ټالۍ وهم بې واره
دغه پېټۍ به تر کومې په اوږو وږمه باده
زما مخ یې له کفنه را څر گند کړ بیا یې وویل
واه په دې نوي لباس کې چېرته درومې کلانکاره
چې مو دوه سترگې څلور شي کیفیت یې دومره خوږ وي
لکه اوبه لاس ته راشي په سرو زرو باندې باره
دا چې اوبښکې لیدی نه شم د دنیا د مظلومانو
نو بیا څنگه به زه نیسم مخ ته وړاندې مې هنداره
دژوندون تورو تیارو له د موسی مړوند پکار دی
د شینکي اسمان د لاندې ورکه شوې رانه لاره
نو تناکو ته د زړه مې وایه کله رسېدی شي
ددې زمکې واړه شگې د اسمان ستوري بې شماره

پېښور - پوهنتون

۲۰۰۲ گسټ ۲۳

غزل

په وروسته چې نه گوري د پرون سره جوړ نه دي
دا خلک د بې ځايه زړه چاودون سره جوړ نه دي
خوراک شي د لېوانو قافلې بې له څاروانه
رمې بې لارې کېږي چې د شپون سره جوړ نه دي

گناه کې د بادارو څوکيدار دی چا ترلی
 شوگیر وهلې سترگې د شبخون سره جوړ نه دي
 ناجوړه يې دي زړونه او ناسازه يې فکرونه
 هغه چې د هیواد ملي تړون سره جوړ نه دي
 لاهم څو غولېدلي د پردو ساز ته نڅیږي
 په شپو مین رهنز د سباوون سره جوړ نه دي
 هغه قلم دې مات شي او هغه ژبه دې پرې شي
 چې وایې هزاره ، ازبک ، پښتون سره جوړ نه دي
 عامره ددې خلکو عقیده بدلول غواړي
 خیام په تیرو ولي او مجنون سره جوړ نه دي

۲۰۰۵، جنوري ۲۶

پېښور

گفتار دې د شکرو نه شیرین دی یا اخی
 میلس دې په ټول کلي کې رنگین دی یا اخی
 ښکاریږي چې له سره دې دانگلي په سل واره
 ډالۍ چې دې شها ته لونگین دی یا اخی
 دغم دیوې شېبې تودوخه هم نه شي زغملی
 دا تار د ژوندانه دومره مهین دی یا اخی
 تر تا رارسیدلي دي د چا د حسن وړانگې
 رومال چې دې په لاسو کې ورینیمین دی یا اخی

په ډېرو کانیو زړونو کې به کر د مینې وکړې
 روان چې دې له سترگو اباسین دی یا اخی
 دا سر به په سر نه وړې که هر څومره زورور یې
 د ښکلو دوطن دغه آئین دی یا اخی
 چې عین د ځوانۍ مینځ کې دې رنگ ځای له نه رادرومي
 لیدلی دې کوم داسې لوی ناورین دی یا اخی
 ۲۰۰۲ نومبر ۱۴
 جلال اباد

خالقه ما خو بس هم دومره عبادت کړی دی
 چې په دنیا کې مې شیخانو نه نفرت کړی دی
 بویه چې ستر بدلون به راولم په سر د نړۍ
 ما د دنیا د خواري کښو امامت کړی دی
 اوس ددې خپلې محرومۍ کیسه به چا چا ته کړم
 خلکوته وایمه چې ما هم محبت کړی دی
 پرښتو څله مې جېبو نو کې ایمان لتوی
 ما په نېستۍ کې د دنیا ځینې رحلت کړی دی
 خالقه ته پرې د سرو زرو باران ووروې
 چاچې په مونږه غږېو نیولو شفقت کړی دی
 چې زړه مې درکړو ، ناز دې هم وړم ، مینه هم درکوم
 ښکلیه خاتم هم کله دومره سخاوت کړی دی

پېښور پوهنتون

پنځم سپټمبر ۲۰۰۲

په شپو کې تر سهاره کېناستل غزل لیکل
 عادت مې شو د پېغلو په اوربل غزل لیکل
 یوه پاڼه که بله وای چارگل مې دجانان و
 څه نوې تجربه ده په شوتل غزل لیکل
 ای شېخه راته وایه عبادت که ریاضت دی
 له سترگومرغلرې تویول غزل لیکل
 دا څه عادت دې واخېستو عامره بهروزگاره
 بې واره په جامونو پرېوتل غزل لیکل

۱مارچ، ۲۰۰۲

ننگرهار

سهار له کوره اوځمه ماښام کورته راځم
 خو اوس هم لا هماغسې ناکام کور ته را ځم
 گلاب گلاب سرخي په مخ له ځانه سره وېسم
 سوری سوری په زړه لکه بادام کورته را ځم
 یاران راته سپوږمۍ په سر قسم راکړي چې وڅکه
 زه مست په بنگاوه لکه خیام کور ته را ځم

هم د لته دي را جمع زما ټولې بد مرغۍ
 زه اخلم له خپل ځانه انتقام کور ته را ځم
 پا چا یمه تر نیمو شپو بندار کې د یارانو
 بیا غلو غوندې را اوږمه په بام کور ته را ځم
 نه کار شته ، نه روزگار شته، د پلار وېره را سره
 دانن سبا عامره په ډېر پام کورته را ځم

پېښور پوهنتون

اگست ۲۹، ۲۰۰۲

که گل نه وي له ازغو یې را شروع کړه
 دبلبل له ترانو یې را شروع کړه
 کیسې ډېرې دي مبهمې په دنیا کې
 داجل له تلوسو یې را شروع کړه
 بغاوت د زمکې سرنه مزه نه کړي
 عین د عرش له منارو یې را شروع کړه
 بیا یې ختمه کړه د ستورو په مالت کې
 دجبین له شنو خالو یې را شروع کړه
 زمانې ته که جلال د مینې ښایې
 دخیام له میکدو یې را شروع کړه
 مرور لالی پخپله به پوخلا شي
 بس د اوبښکو له جرگو یې را شروع کړه

ديارحسن كه ستايل غواړې عامره
له دې سپينو ننگو يې را شروع كړه
داگست دولسمه ۲۰۰۵
پېښور - حيات اباد

دكې غونډې په حوض كې خوييده سپينه سپوږمۍ
اسمان نه په ډولۍ راكوزيده سپينه سپوږمۍ
دورېځو په ټيكرې كې پټ پټوني يې كولې
سهار نه كه د لمر نه وېريده سپينه سپوږمۍ
نژدې وه چې د ژوند تودو غرمو ومه وژلې
نصيب مې وه نو ما ته رسېده سپينه سپوږمۍ
شېبې كه په پېړيو بدلېدې پروا يې نه وه
د مينې په مدار كې څر خېده سپينه سپوږمۍ
بنا يست د دې نړۍ يې و په سترگو كې راټول
دستورو په مالت كې اوسېده سپينه سپوږمۍ
عامره سر چينه يې د ښكلا زما وجو د و
زه لمر ومه چې مانه تاوېده سپينه سپوږمۍ

بلا خلك خېرې كړي ددعا خلك يو خودي
هي! كوم دي تری تم دي مسيحا خلك يو خو دي
په تورو تورو شپو كې پرېوتلي او موتازه

رڼا ته خلک ډېر دي د رڼا خلک يو څو دي
 شايد چې يې خلوص وي په زړگي کې زېرمه شوی
 ميدان چې وړي له ښاره د بيديا خلک يو څو دي
 خالقه! په تخليق کې دې کثرت نه کار اخيستی
 چې پوهه په رموز او په مانا خلک يو څو دي
 مايل د کفر ډېر دي او پيکر داسلام داسې
 تسليم انسانيت ته د هرچا خلک يو څو دي
 نا ږامو ، تخريب کارو زمکه ټوله کره گلگونه
 کرگر دسرو گلونو د ښکلا خلک يو څو دي
 خوشاله ډېر سرونه دي چې سر لري گرځيږي
 مقصد داچې ملگري د مولا خلک يو څو دي
 عامره! د بارودو سوداگر دي ډلې ډلې
 چې امن ته لېواله دي نو دا خلک يو څو دي

2005 جنوري 25

پېښور

دستار اود پيکار او هم دکار سړي معلوم دي
 بری وړي له دښمنه خو د شمار سړي معلوم دي
 چې خاورې په منگول کړي ترې د زرو تمه کېږي
 دی ښار که نا پرسانه خو د ښار سړي معلوم دي
 باچا! ستا ترچترۍ لاندې ادم نه تر دې دمه

ددار سړي معلوم دي د سنگسار سړي معلوم دي
 دا زمکه خو لا لرې ده اسمان نه هم سوال نه کړي
 بې ننگه زمانه کې هم خود دار سړي معلوم دي
 يو عمر يې تېرکړی په ډوډۍ پسې په منډه
 عامر ته ځکه واړه بې روزگار سړي معلوم دي

2005 مارچ 2

پېښور

زه او ته چې يو روان په دغه لاره
 دا زمونږ درومي کاروان په دغه لاره
 کافران مسلمانان له حده ډېر دي
 ما ورک کړی دی انسان په دغه لاره
 گلالۍ! ما اوتا دواړو دي ورک کړي
 يو زړگی او يو پېزوان په دغه لاره
 دا رڼا اودا برېښنا؟ څه چې ستنېږو
 اشارې کوي اسمان په دغه لاره
 مادځان دپاسه چتر گلې بويه
 که راگېره کړې باران په دغه لاره
 ترې به وپوښتم چې ولې مرور يې؟
 که مې وموندلوځان په دغه لاره
 دانسان له سيوري لرې تنهائی کې

يا عامر ځي يا پيريان په دغه لاره

2005 فبروري 15

پېښور

يو ژوند دی کرشمې د زمانې لري منگول کې
 زمونږ د تسلی بلا کیسې لري منگول کې
 (مغروره ککړۍ مې په سجدو بلده نه ده)
 دروېش زړه مې خودداره خزانې لري منگول کې
 که سترگې دې په جنگ کې نو وسله به خامخا ږدې
 دامینه زوروره زولنې لري منگول کې
 جامونه د جانان شېلا نظر ته وایه څه دي؟
 چې سترگې یې پخپله میکدې لري منگول کې
 داځکه د رنگونو دورشو سندرې وایي
 شاعر بویه یو شپون دی چې رمې لري منگول کې
 په هاغو لارو نه راځي چې تاته دي معلومې
 اجل یو جادوگر دی تلوسې لري منگول کې
 رڼا د ملایانو پنډتانو خواکې څه کړي
 عامره داڅو تنه دي تیارې لري منگول کې

2005 فبروري 13

پېښور

مرغلرې دي مرجان دي ستا په لاس کې
 واره ستوري داسمان دي ستا په لاس کې
 داچې خلک د رحمت امېد له تا کړي
 داخوڅاڅکي د باران دي ستا په لاس کې
 جواهر څومره ارزښت لري دنيا کې
 جواهر څومره ارزان دي ستا په لاس کې
 دل ازاره طبيعت دی خدای درکړی
 زړونه څومره پرېشان دي ستا په لاس کې
 پيروکار د اهرېمن درڅخه ټښتي
 قدرتونه د يزدان دي ستا په لاس کې
 مريدان به ډېر واره درته ښکاره شي
 ځکه واره ستر پيران دي ستا په لاس کې
 دوو سترگو کې دې دوه نړۍ خبرې
 هنگامې د کل زمان دي ستا په لاس کې

2004 نوامبر 29

پېښور

مجنون به خپل مرشد کړمه خيام به خپل جانان کړم
 ملگرو! ما به نه ويل يوه ورځ به مو حيران کړم
 ساقی مې دې ته جوړ کړو چې سجدې کوي مزدک کې
 اوس واردی د ملا چې میکدې ته يې روان کړم
 يو داسې درد لرمه په زړگوتی کې دننه
 رباب که غېږ کې کېږدمه رابښکته به باران کړم
 باطلې صحیفې او کتابونه تانه پس شول
 دحسن تلاوت به دې هر وخت لکه قران کړم
 يو پوځ دترابان دی گل اندامې درپسې دی
 کېږدی د خپل وجود کې به تا هر چا نه پنهان کړم
 جویه جویه یاران به نوي نوي راپیدا کړم
 روان به زه د ځان سره د مشکو یو کاروان کړم
 زما دوجود سیوری یې هر ځای کې راپسې یې
 انسانه تانه تنگ شومه ملگري به پیریان کړم

2005 فبروري 25

پېښور

نظر ته مې هر خواته تماشې راغلي دي
 که چم ته د کوچیانو قافلې راغلي دي
 معلومه شوه فضاء کې دبارودوبوی کم شوی
 په شونډو د مرغانو ترانې راغلي دي

ابادې مودېرې شولې ښايسته موگودرونه
 په بيرته نن هاتېرې زمانې راغلي دي
 ادمه رباب غېږ ته كړه درخو په انتظار ده
 د بام په سر هر خوا ته لوپتې راغلي دي

2005 جنوري 26

پېښور

ارمان مې په منگول دې داسې شپې راغلي دي
 جانان مې په ځنگل دې داسې شپې راغلي دي
 راغلی راترغاړه دې نيازبين د زمانې
 تګ سپين لکه کابل دې داسې شپې راغلي دي
 يو ستوري بل خالونه رڼاگانې رنګ په رنګ
 خوشاله چاپېرچل دې داسې شپې راغلي دي
 کېږدې د حسرتونو يې وجود باندې روښانه
 ډېوې په شانې بل دې داسې شپې راغلي دي
 ورېښمينې زلفې گوره نن په تا خورې ورې
 عامره ژوند بدل دې داسې شپې راغلي دي

2005 جنوري 26

پېښور

هرڅه به روښانه شي سترگې په جنگ راوله
 څوک خو به ستومانه شي سترگې په جنگ راوله
 راز دې له سينې څخه شونډوټه برخېره کړه
 څه دنيا به وړانه شي سترگې په جنگ راوله
 کارددنياگۍ څه دی تا سپڅه او ما سپڅه
 خپله به ښپېمانه شي سترگې په جنگ راوله
 سترگې ددنيا څه دي زړه دې خاطرجمه کړه
 پرېده چې حيرانه شي سترگې په جنگ راوله
 دا توري او زغرې دې ځان سره سنبالې کړه
 دابه لږه گرانه شي سترگې په جنگ راوله

27 فبروري 2005

پېښور

دوی څومره زوره وردي هريو کاريې دی په وس کې
 ياران له ما بهتر دي ځکه ښکار يې دی په وس کې
 ها ښکلې جادوگره کرشمې لري منگول کې
 اقرار يې دی په لاس کې او انکاريې دی په وس کې
 رمې رمې ښکلا يې په سازونو کې ده نغښتې
 شپونکی يار مې اتل دی يکه زار يې دی په وس کې
 خپې د سين به سپيني وي خو داترې کمه نه ده
 څارونکی بختور دی چې دا څار يې دی په وس کې

کاینات دې راپه شاګړو اوس ټالۍ وهم بې واره
 دغه پېټۍ به ترکومې په اوږو وږمه باداره
 زما مخ یې له کفن نه را څرګند کړ بیا یې وویل
 واه په دې نوي لباس کې چېرته درومې کلانکاره
 چې مو دوه سترګې څلور شي کیفیت یې دومره خوږ وي
 لکه اوبښه لاس ته راشي په سرو زرو باندې باره
 دا چې اوبښکې لیدی نه شم ددنیا د مظلومانو
 نو بیا څنګه به زه نیسم مخ ته وړاندې مې هنداره
 د ژوندون تورو تیارو له د موسی مړوند پکاردی
 دشینکي اسمان دلاندې ورکه شوې رانه لاره
 نو ټناکو ته د زړه مې وایه کله رسېدی شي
 ددې ځمکې واړه شګې داسمان ستوري بې شماره

2002| اګست 23

پېښور

د مرغلو خريدار دې کړمه
 خالقه ! اوس ايله په لار دې کړمه
 ما و ژوندون لکه د باز تېر کړی
 ظالمې څنګه را ایسار دې کړمه
 زرې زرې بنگرې بنگرې دې کړمه

نشه نشه خومار دې کړمه
 په توره خوله تورې خبرې کوې
 ملا ددين ځينې وېزار دې کړمه
 په کچ روی مې هم موسکې ښکارېږې
 اسمانه داسې ښکاري يار دې کړمه
 ما د څو ښکلو خپلولي غوښتله
 شکر په دې کالو سينگار دې کړمه
 د خوږويانو ډلې څنگ ته راځي
 سم د رحمان بابا مزار دې کړمه

2003 اکتوبر

پېښور

له دنيا نه مې زړه تور دی پري ذاتې
 ښه ده ستا غېږ کې مې کور دی پري ذاتې
 چې ستا زلفې سایبان دي پر ما باندې
 په مالت کې داسې شور دی پري ذاتې
 زما مخ به د لمر مخو تکل نه کړي
 دا اوربل چې دې را خور دی پري ذاتې
 لکه ستا په سپين جبين واړه خالونه
 هر دښمن مې داسې تور دی پري ذاتې
 بيا دې څنگه سپموې جام د سرو شونډو

چې راپورې داسې اور دی پري ذاتې
 غنیمت دی چې یو بل ته مو غېږ ورکړه
 دنیا پرېږده سړي خور دی پري ذاتې
 کرشمې دې د ستم را باندې کم کړه
 پام خو وکړه مخکې گور دی پري ذاتې
 په مړو سترگو به هېڅ چاته نه ورگورې
 هر سړی دلته میخور دی پري ذاتې
 ستا عامر خو له بنگړیو ځینې جوړ دی
 زورورو سره زور دی پري ذاتې

2004|پرېل 5

پېښور - گلبرگ

په او ښکو لونگینه او شیرینه زندگي ده
 جانانه! بلا ډېره نازینه زندگي ده
 ترشنه اسمان دلاندې او تر خړې ځمکې پورته
 بغیر له مینې څه دي خو بس مینه زندگي ده
 دښو بنگړیو باردی خیال به ډېر ساتې جانانه
 د ځان په څېر دې گوره چې مهینه زندگي ده
 په غرونو او رغونو به داستا په تکل گرځم
 پري دا ستا په سر خو مې تر چینه زندگي ده
 یاران کنگل نیولي دي د مینې لمر په کار دی

دائن سبا کابل کې هم واورينه زندگي ده
 مرگ څه دی د رنگين ژوندون په لوري يو قدم دی
 يو شين تصوير راشايي څه خوشبينه زندگي ده
 څوک مسک دي څوک ژړيږي داهرڅه ورته ښکاريږي
 عامره تماشه کړي تماشبينه زندگي ده

2004 | اپرېل 5

پېښور - گلبرگ

تانه څار په هزار وار شم پري ذاتې
 خدای دې وکړي چې په لار شم پري ذاتې
 دامې هيله د خاطر چې دې گرم نه کړې
 کله کله که په قارشم پري ذاتې
 که جنت کې داويا حورو سردارشم
 بيا به هم ستا طلب گار شم پري ذاتې
 که دې تاج په سر کې نه شوم دامې هوډ دی
 ستا په پښو کې به پيزار شم پري ذاتې
 که دې پرېوتم له سترگو نو بيا بويه
 له کړم به را گوذارشم پري ذاتې
 ځان به هله سرخ رو په جهان بولم
 که سرخي دې د رخسار شم پري ذاتې
 ته چې داسې په مړو مړو سترگو راگورې

ښايي زر به زه بيمار شم پري ذاتې
 تصور دې ټوله شپه راسره مل وي
 تر هغې چې را بيدار شم پري ذاتې
 دروېزگر به شم خو تا به خواره نه کړم
 يو ځل بيا که بې روزگار شم پري ذاتې

2004 | اپرېل 5

پېښور - گلبرگ

د ژوند د رنگينيو په تکل يوه جينۍ
 حالاتو څومره زر کړله بدل يوه جينۍ
 برېښنا يې د وجود ده چې زړگي مې شو ملال
 تل اغوندي پورنۍ د ململ يوه جينۍ
 هغه لحظه په خداي چې وي معراج زما مقام
 ما څنگ ته رانزدې کړي په څنگل يوه جينۍ
 اسمانه دامنم چې دې ځواني راسره وکړه
 دا څه ووچې شوه رامه لکه گل يوه جينۍ
 دادومره ډېره مينه يې په خوب نه وه ليدلې
 عامر وه خوښه کړې په اټکل يوه جينۍ

2004 مارچ 29

پېښور — گلبرگ

د ښکلو په مالت کې ډېر په پام له کوره اوځم
دوېرې په تعظيم په احترام له کوره اوځم
ها ستا د تور اوربل لاندې شېبې بيا يادومه
دا زه کله نا کله چې ماښام له کوره اوځم
ځواني که مې لاهو کړمه بيا هم به پوره نه شي
تکل کې د يو داسې لوی مرام له کوره اوځم
هرڅو که مې ژوندون دی تنهائی له ډالۍ کړی
خو سترگې راپسې دي په ناکام له کوره اوځم
زما او ستا تر مينځه بلا ډېرې مجبورۍ دي
عامره ستا لپاره زه په بام له کوره اوځم

2004 اږېل 15

پېښور - گلبرگ

تا سره د ژوند په يوه لاره چې روان شومه
ډېرې قافلې راپسې درومي اوس څاروان شومه
گل که د گلاب يې په شمله کې به دې کېږدمه
پل که پر ما ږدې نو دادی رېگ د بيابان شومه
وه د گلو لښتې په ځير ځير به درته گورمه
نه ډارېږم ستا له سترگو دومره پالوان شومه
نور مې ددنiasره پښتو هر ځای پاللې ده
ستا د غصې وړاندې لکه پاڼه د خزان شومه

دم گړۍ ته بويه که اجل هم هرکلی وکړي
ستا کوڅې ته راغلم بیرته تلو باندې ښپېمان شومه
گل به یې عامره خو بلا تندې نیولی یې
زه لکه اوبه دا ستا په لوري درروان شومه

2004 | پرېل 15

پېښور – گلبرگ

او کنه چې شونډې یې پلمو سره بلدې دي
ځکه زمونږ هیلې ورکېدو سره بلدې دي
غل نه یم رهنه نه یم خو څه وکړم شاعر یمه
سترگې مې شوگیر د تورو شپو سره بلدې دي
تاته که مې بده ورځ هم وژاړم فایده څه ده ؟
ستا خو اننگي د خندېدو سره بلدې دي
سره راځي که تور راځي خو بیرته خامخا به ځي
دا حجرې ز مونږ د مېلمنو سره بلدې دي
وخت که خپل ازمېښت کوي عامر او په فرهاد باندې
داد غرو ډبرې رغېدو سره بلدې دي

2005 | اکتوبر 6

حيات اباد ❖ پېښور

سندري جامو کې راغله په سندرو يې مين کړم
 ښاپېری د باغ ارم وه په وزرو يې مين کړم
 ملا ستا په شانې نه وه چې ښکښل په ايتو کړي
 يوه مسته گل غوټی وه په خبرو يې مين کړم
 زه پخپله غرنی يم خو دا چارې د کو چۍ دي
 په غو زانو، په ممانو، په گور گورو يې مين کړم
 لېونی به را ته ويلې چا له ناز نه لېونی شوم
 د ميالي صيب د زيارت په منجورو يې مين کړم
 بلا ډېر مزل په وړاندې بلا ډېر خنډونه مخکې
 لکه سين د کونړ سين يم په ډغرو يې مين کړم

2005 | اکتوبر 18

حيات اباد ❖ پېښور

د نيمو شپو خبرې

تورتم کې خاموشۍ کې ها د نيمو شپو خبرې
 په ياددې دي کېږدی کې ها د نيمو شپو خبرې
 شپلې د غرو لمنې زه اوته غاړه په غاړه
 د شپون خوږې شپېلۍ کې ها د نيمو شپو خبرې
 ما ښام دې په گودر کې دهمزولو سره وکړې
 په څومره سادگۍ کې ها د نيمو شپو خبرې
 له قندو نه خوږې وې لاتر اوسه مې دي يادې

په وېره په بلۍ کې ها د نیمو شپو خبرې
 مونږ دواړو حال ونه وی خو بیا هم شوې مشهورې
 په ټوله د نیا گۍ کې ها د نیمو شپو خبرې
 اوږدې به تر هغې شوې چې اذان به ملا وکړو
 عامره په ځوانۍ کې ها د نیمو شپو خبرې

22 اکتوبر 2005

پېښور - حیات اباد

سپوږمۍ غوندې جانانه له هوانه یې راغلې
 ښکلا ته ددې زمکې له اسمانه یې راغلې
 چې ټولې معجزې دې په ورغوي کې ساتلي
 ښکارېږي د بنگال له کلیسا نه یې راغلې
 جالبه ده د ښار واټونه ټول په تا رڼا دي
 ادعا کړې چې کوچۍ یې له بیدیا نه یې راغلې
 ته زېږی د ژوندون یې په والله اب حیات یې
 وه مرگ په تا حرام شه کومې خوا نه یې راغلې
 په ما دې ځکه فرض دی تلاوت چې مسلمان یم
 ته هاغه صحیفه یې چې الله نه یې راغلې

22 اکتوبر 2005

پېښور

د اکرام الله گران په لیکه:

ژوند ډک له کرلیچونو دی ارمان پکې ژوندون دی
 دنیا ډېره بدرنگه ده جانان پکې ژوندون دی
 له کله چې د ښار خلکو د مینې غېږ را کړې
 اوس کلی خونړی دی راته گران پکې ژوندون دی
 دسر په بیه ژوند کوو خو سر زمونږ په څو دی ؟
 دنیا ده ډېره گرانه خو ارزان پکې ژوندون دی
 بمونه ایتمونه اوس فیشن دي په دنیا کې
 دمرگ لومې خورې دي او حیران پکې ژوندون دی
 سوکړه سوکړه د مینې په دنیا کې چاپېرچل دی
 شېبه شېبه له سترگو نه باران پکې ژوندون دی

اختر

زما د وطن پېغلو ته ډالۍ يې دي راوړي
 اختر يو بنجاره دی خوشالۍ يې دي راوړي
 د ستورو ستارې به پېغلو جونو باندې وېشي
 يو شرنگ به شي لمنو ته پاوۍ يې دي راوړي
 دچټو سپينو پېغلو په ټټر به ځونډي زانگي
 وږمې لري لونگ گېډۍ گېډۍ يې دي راوړي
 دروايې خلۍ پکار به شي ددنگو ښکلو غاړو
 د سپينو مر غلرو غاړکۍ يې دي راوړي

دلرې وطنونو مساپر يې سره ټول کړل
 باران دی د سین غاړې ته هیلۍ يې دي راوړي
 ځوانان به سره وکاندي د مینې مجلسونه
 عامره چې وختونه د ځوانۍ يې دي راوړي
 2005 نومبر 3

پرده دې د مینوشي رڼا پویول غواړي
 بې وخته اذان ونه کړي ملا پویول غواړي
 لونگ دې په سینه کړي سنځلې په لمن کې
 داغرونه دا رغونه دا بیدیا پویول غواړي
 شرطونه ولورونه او بندېز هم په کوکنارو
 ادې دې زوروره ده بابا پویول غواړي
 غرور يې دومره ډېر دی په اسانه نه پوهیږي
 د ټولو نجونو میره په بیا بیا پویول غواړي
 تختوته يې د ډېرو په تخته دي بدل کړي
 باور دې په وزیر نه کړي پاچا پویول غواړي
 مجنون شري بیدیا ته او منصور خېژوي دار ته
 ناپویه ده کم عقله ده دنیا پویول غواړي

2005 نومبر 22

پېښور

په سكر وټو وريتهډه چې ته زما وې
 دنيا خود به سوځېده چې ته زما وې
 د هندوانو په باور په تېر پړاو هم
 راته داسې ښكارېده چې ته زما وې
 داد خلكو گوتنيونه ما او تاته
 دا به خامخا كېده چې ته زما وې
 لويول او پويول دې په خپل ځاى خو
 مور دې هسې څارېده چې ته زما وې

2006 فبروري 11

پېښور

نظمونه او ازاد شعرونه

دنیا

د نیا چرې تېرې تېرې گرځوي
 د نیا د مینې د و فا د بښمنه
 دا دابلیس په څېر څېرې بدلوي
 دا د آدم د ا د حوا د بښمنه
 دا په وزرو کې بارود پټوي
 داد کوترو په جامه کې راځي
 د ماشومانو نه ډوډۍ تښتوي
 لکه ملنگ په ماښامه کې راځي
 دنیا په لاس کې تېره غشي لري
 دنیا کمان دنیا لینده په لاس ده
 ددغو غشو مخنیوی زرگیه
 یو د الله، نه د بنده په لاس ده
 دا کېږدی وال چې له محله وژني
 دا محل وال به آخر کله وژني
 دغه نادودې چې دې ولیدلې
 د دنیا غم به دې پخپله وژني
 دا محلونه، مینار و نه وینې
 چې یې هندارې په پردو پو ښلي

د پردې شا ته هاغه څه کېږي چې
 په تصور کې هم تا نه ليدلي
 دنيا لمن لمن غمونه لري
 په تا يې وېشي هم پر ما يې وېشي
 خو د سکون پيمانې لرې ساتي
 هغه پر مونږ نه ، پر بېديا يې وېشي
 ته که يې غلې دنيا چغې وهي
 ستا درازونو په تکل کې اوسي
 ستا کمزوری نه خپله گټه اخلي
 دغرضونو په ځنگل کې اوسي
 دنيا وړه خامي هم نه شي زغمي
 الله دې تا ورته مجبوره نه کړي
 که يې يو څه په تا کې و موندل نو
 پرېږدي دې نه چې مشهوره نه کړي

2005 | اکتوبر 19

حيات اباد ❖ پېښور

بدلون

په دشتونو په راغونو
 کېږدی اوس هم ښکېلې ښکاري

په رمو پسې روانه
کوچۍ اوس هم ښکلې ښکاري
رڼا اوس هم تجلې کړي
سپوږمۍ اوس هم ښکلې ښکاري

لاهم خوند کوي په بڼ کې
د مرغیو اوازونه
خومره ښه ښکاري سیالۍ کې
چې اتڼ کړي زلمي جونه
موسیقی ده جادوگره
خوشالېږي پرې روحونه

لامې هم جنگ نه نفرت دی
لاهم زړه کې لرم مینه
د زرگیو په شودیارو
راته گوره کرم مینه

کله خوښ کله خپه یم

ها دبرکلي پاچا نه
 چې او س هم زه مرور شم
 ډالۍ لېږي له اسمانه
 دا زما لېونتوب گورې
 هغه هم دی پرې حیرانه
 خو بس دا چې مې اشنا دی
 پر ما ډېر دی مهربانه

هغه وېره چې مې مله وه
 د الله له بندگانو
 هغه اوس هم راسره ده
 با وجود د رڼا گانو

چې دا هر څه هاغه شان دي
 او زه هم په هاغه شان يم
 نه پخوا دومره شته من وم
 او نه اوس د کلي خان يم
 چې د چا په وس کې نه وي
 کله زه بيا دومره گران يم
 چې هر څوک مې اخیستی شي
 کله زه دومره ارزان يم

چې ژرېرمه خندېږم
دا په دې چې زه انسان یم

نو زما گرانې محبوبې
تاته ولې بدل ښکارم
چې د سترگو پکارنه وي
تاته هاغه کجل ښکارم
نه ردیف لري نه بحر
تاته هاغه غزل ښکارم
دا سېهي ده په سر سترگو
ستا ښایست ته به غل ښکارم

تا د لمر په لور کتلي
سهارچېرته ماښام چېرته
ولې بیا له ما تپوس کړې
تکلیف چېرته ناکام چېرته؟

کله یوشان کله بل شان
دا خو ژوند دی یو مزل دی
گلې بیا ولې خپه یې؟
ستا عامر که لږ بدل دی

د جولایي ۳۱ مه کال ۲۰۰۵

پېښور - حیات اباد

مرگه مرگه ځواني مرگ شې

مرگه مرگه ځواني مرگ شې

او اخته دځان په وير شې

ته مفلس د زمانې شې

او د دوو ټکو فقير شې

ته را پرې اوځې له زوره

پهلوان چې پاتې نه شې

د مرگي په سفر لار شې

په جهان چې پاتې نه شې

ماشومان بچي دي مړه شه

چې د پلار په درد خبر شې

ښايسته ناوې دې مړه شه
چې ديار په درد خبر شې

په سر خوږې باندې مړشې
ډيسپرين په تا حرام شه
يا د شوگر يو مريض شې
چې شيرين په تا حرام شه

دانو څه انسانيت دى
هره ورځ پرما يلغار كړې
دگرېوان نه مې رانيسې
او لمن راته تار تار كړې

دجمال نه ناخبره
په گلانو باندې پښې زدې
ړوند خو نه يې چې ته داسې
ماشومانو باندې پښې زدې

كله مور راځينې وژنې
كله بريد مې پر بابا كړې

چې له ځانه راته گران دي
له هغو نه مې جدا کړې

مرگه لاس ته که مې راغلې
تا محبس کې بندومه
د مرغۍ غوندې دې هر وخت
په قفس کې بندومه

د وپرونو سوداگره
تا جرگې ته کېنومه
ځان له زه به هلته نه يم
په تا کلی خبرومه

ملامت به خامخا شې
چې حساب درسره کړمه
ستا سزا به خودکوشي وي
تا په دار به خپژومه

خو ته هم لکه همایې
دا ستا سیوری رانه ورک دی

ځنگه ستا کلي ته درشم
چې ستا لوري رانه ورک دی

مرگه مرگه ځواني مرگ شې
او اخته دځان په وير شې
ته مفلس د زمانې شې
او د دوو ټکو فقير شې

2005 جنوري 25

پېښور

ما ياران هېر کړي نه دي

دا منم چې د حالا تو په منگولو کې راگېر يم
دا منم چې په قطار د لېونيانو کې زه شمېر يم
خبر نه يم په ارزښت کې نيم سېرى يم او که سېر يم
قرباني که مينه غواړي دادى سر نه مې زه تېر يم

د ژوندون په امتحان کې ما ياران هېر کړي نه دي
د سکروټو په باران کې ما ياران هېر کړي نه دي

ما د دوو سترگو لپاره بلا سترگې کړلې هېرې
 په دا ووړ گنا خو گورې دیدنۍ شوې په ما تېرې
 چې پرانیستې غېږه راشي ها یاران وینمه چېرې
 انسانان را ځیني تنبتي یم حیران ددوی له وېرې

دستم په دې میدان کې ما یاران هېر کړي نه دي
 د سکروټو په باران کې ما یاران هېر کړي نه دي

که څوک ژوند و چا ته ورکړي دادنیا پرې خفه کېږي
 که دې مینه چا ته ورکړه دنیا سمه پرې سوزېږي
 نادانان ددغې ځمکې بس په دې هم نه پوهېږي
 دا رشتې د ژوندانه خو په اسمان کې تړل کېږي

د خواخوږو په فقدان کې ما یاران هېر کړي نه دي
 د سکر وټو په باران کې ما یاران هېر کړي نه دي

کله کله گیله راشي له دې ټولو انسانانو
 د خيام له مقتديانو د مجنون له لارويانو
 په دا تېره له یارانو او یو څه مې له خپلوانو
 دومره زر هم څوک بدلېږي ځواب را کړئ ظالمانو

په دې خوشې بيا بان کې ما ياران هېر کړي نه دي

د سکروټو په باران کې ما ياران هېر کړي نه دي

2004 نوامبر 11

پېښور

د ښکلا لټون

له انگليسي ادب څخه ژباړه::

شاعر John Keats

هر هاغه څيز کې چې ښايست موجود وي

ها لا فاني وي ختمېدلی نه شي

د وخت سره سره دا وده مومي

حسن زياتېږي کمېدلی نه شي

دالکه يخ سيوری د گورې ونې

کله چې ستړي شو دمې له ورځو

بيا د خو بونو د دنيا ليدو له

زمونږه هڅه وي هم دې له ورځو

داځکه هر سهار گلونه شکوو

ترېنه د غاړې غاړکۍ جوړوو

داددنیا سره تړون دی زمونږ
د گلو هار نه چې ډالۍ جوړوو

څه داسې نه ده د ښایست انتها
منمه دا هم بد رنگو نه ډکه
دې کې بد رنگه خلک هم اوسېږي
دنیا پخپله مایوسونه ډکه

تیاره وختونه هم دلې موجود دي
داطمینان کمی به هم لیدی شي
خو دا زمونږ نه انکشاف غواړي چې
علاج ددې غمونو څه کېدی شي

علاج یې دادی چې لږ فکر وکړو
ددې جهان په ښکلاگانو باندې
چې ښه خیالونه مو زرغون شي زړه کې
هله به پوی شو رڼا گانو باندې

ددومره ډېرو بد رنگیو سره
یو داسې څیز هم په دنیا کې شته دی

دروح تيارې لړې کولی شي دا
دمینې راز زمونږ په خوا کې شته دی

دښکلاگانو سلسلې دي دلته
داروا تنده ماتولی شي دا
څنگه جهان کې سوکالي راولو
مونږ ته د راز نړۍ ښودلی شي دا

دا ښکلاگانې به په لمر کې هم وي
هم د سپوږمۍ په پلوشو کې به وي
دا زړې ونې گورې گورې ونې
ددوی دپخ سيوري وږمو کې به وي

چېرته چې لمر خپل انتها ته رسي
دونو سيوري هرکلی به وايي
رمې ترې هم لاندې ويدې ښکاريږي
تپې دمينې بيا شپونکی به وايي

درته به وښاييم تصوير د حسن
دا د نرگس گلونه وينې که نه؟
په شينکي پاڼو کې چې ځان پتوي

دنزاكت رنگونه وينې كه نه؟

داوبو خوا كې د لختي په غاړه
 ځكه دوى ځان له كوركې جوړوي
 دلمر د تاونه پرې ځانونه ژغوري
 دا تدبيرونه تل ژوندي جوړوي

ته د ځنگل مينځ ته نظر واچوه
 هلته هم شته دي څو گلونه داسې
 د غنو بوټو سره ژوند تېروي
 ښايي د خپل حسن رنگونه داسې

دا وړان كنډر زاړه قبرونه گورې!
 په دې كې هم دي جهانونه اباد
 داچې يې مونږه نن يو بل ته وايو
 په دوى كې ډېر دي داستانونه اباد

په هر يو قبر كې يو راز پروت دى
 د پخوانو خلكو كيسې دي دلته
 داچې خاموشه دي غورزنگ يې واهه
 خوندي سل قسمه حماسې دي دلته

د اښکلاگانې له عقبا راغلي
 د مینې ډکې پیمانې دي دلته
 د لږه هڅه لږ لټون به غواړي
 نه ختمېدونکي سلسلې دي دلته

دا ښکلاگانې په هرچم کې اوسي
 د مینې زړه او لوی همت به غواړي
 د دوی موندل څه دومره گران هم نه دي
 لږه پالنه د فطرت به غواړي

1999 نوامبر 17

پېښور - پوهنتون

گلالي لاس په قسم راسره کېږ ده

ستا ښکلا به مې هم وه یو څه نظر کې
 ښاپېری د باغ ارم بدری جمالي
 لکه دوه بلبلې غبرگې په بام ناستې
 خو ښېدلې مې ستا دوه سترگې ملالې

دامنم چې ستا ځواني د بودی ټال وه
 دامنم چې دې ښکلا یو قیامت و
 بوالهوس نه وم که وږی د جمال وم
 که نه ډېرو پېغلو کړی راته ست و

ما ځواني لکه د پېغلو وه ساتلې
 که هرڅو مې زړه غوښتل بغاوتونه
 څه ورځه د ښار له ښکلو تپوس وکړه
 هغه ما چې یې اخیستي ازارونه

چې قدم به مې د کلي په مالت و
 لویټې به نخېدلې په بامونو
 ډېرو زلفې غوړولې په دې موخه
 چې ما وتړي په ښکلو زنځیرونو

وېرېدلې غرخنۍ معصومې سترگې
 بل په مخ دې د حیا واړه رنگونه
 دا هغه وو چې یې تاته درنزدې کړم
 دا هغه وو چې یو ځای مو شول روحونه

گلالی چې گلابي جامو کې راغلي
 مانه هېر دې کړل د سرو ميو خموڼه
 تا چې ځای د زړه په کور کې راله راکړو
 درنه څارښه ددې ځمکې ټول ښارونه

مونږ چې بيل ووسره دوه وو تاته يادشي
 دا مکاره دنياگۍ وه څومره غلې
 اوس چې يو شو ډېرې سترگې راپسې دي
 ډېرې خولې ډېرې خبرې کړي ناولې

اوازې تر دروازې رارسېدلي
 ډېرو مونږ پسې خوړلي قسمونه
 که مو خپل که مو پردي دي راپسې دي
 داسې وايي چې به مات مو کړي هډونه

گلالی لاس په قسم راسره کېږده
 په هم دې لاره قدم راسره کېږده
 د ژوندون او د مرگي په هره پوله
 درنه څار پلونه دې سم راسره کېږده

2004 | اکتوبر 16

پېښور

دیورینستونی انسان رینستینه کیسه:

ورک شوی پل

مورې تنهائمه ډارېر مه ته چېرته لارې

یوزورډیوال یمه نرېر مه ته چېرته لارې

دسپین بولدک دکندهارهاغه واټونه کوڅې

نن هم خبردي دبابک اوستاله هرې کیسې

څنگه یوبل ته ورنزدې شوی بې له زروپیسې

تاسې بس دوه دمینې توراودادنیادرېسې

ستا په کیسه چې زه خبریرمه ته چېرته لارې

مورې تنهائمه داریرمه ته چېرته لارې

دېرش کاله وړاندې ستانېایست په کندهارکې خورو

په غرورغوپه چم گاونډپه هر بازارکې خورو

په چل زینواودباباولي مزار کې خور و

داڅکزودبارکزوپه هر بندار کې خور و

زه په صفت دې نه مېرېر مه ته چېرته لارې

مورې تنهائيمه ډارېر مه ته چېرته لاړې

اوريدل كيږي چې بابک هم گلالي ځلمی و

يوميرنی ويوزرور وگتيايی ځلمی و

تاسره سترگوکې په جنگ و جنگيايی ځلمی و

مينه کې تېرله مال او تن وتوريايی ځلمی و

زه هم بابک ته پاتې کېر مه ته چېرته لاړې

مورې تنهائيمه ډارېر مه ته چېرته لاړې

دنياکه نه پرېښوی پخپله موکړه لاره يوه

کيسه دميني موکړه لاندې ترچيناره يوه

بابک کړه کډه پس په خپلواوروباره يوه

ته ورسره وې لکه حوره وې سينگاره يوه

اوس په مزاردې زه درېر مه ته چېرته لاړې

مورې تنهائيمه ډارېر مه ته چېرته لاړې

يو کال مو تېر کړلو له خپلو له خپلوانو لرې

هم له زړو زړويارانوله دوستانو لرې

يو ازموينه وه چې وئ له انسانانولرې

خړه بيدياکې دېشر له دښمنانو لرې

زه په سختيودې ژړېږمه ته چېرته لاړې

مورې تنهايمه ډارېږمه ته چېرته لاړې

پوره کال وروسته شوی دوکه دقام سپين ږيرو باندې

څه يې په ژمنو په وعدو او څه خبرو باندې

وودستارونه د فريب يې په ککړو باندې

ملاکت نه وئ اوږدلي وئ بې ځايه په لښکرو باندې

زه هم هماغسې ورکېږمه ته چېرته لاړې

مورې تنهايمه ډارېږمه ته چېرته لاړې

زه د خپل ژوند په لومړۍ ورځ یتیم یسیر پاتې شوم

تاسې يې وويشتئ په تورو زه ظهير پاتې شوم

نورو له يې ورکړم د خپلوانو له بهير پاتې شوم

له هغې ژاړمه تر اوسه لا په وير پاتې شوم

زه د پردو سره اوسېږمه ته چېرته لاړې

مورې تنهايمه ډارېږمه ته چېرته لاړې

د نور دره کې یو لوی خان ته خپل وارث پکار و
یوه مجذوب غوندي انسان ته خپل وارث پکار و
زامن یې نه وو هغه خان ته خپل وارث پکار و
هغه ساتلو د خپل شان ته خپل وارث پکار و

زه خو ساده نه یم پوهېږمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېږمه ته چېرته لارې

زه چې خلمی شومه نو خان د گور په لورې لارو
زه یې خبر کړم پس له هغې نه بیا هورې لارو
زه یو خل بیا شومه یتیم چې هغه مورې لارو
زه دروغ نه وایم ته خپله خو هم گورې لارو

تاته درخمه خو غورزېږمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېږمه ته چېرته لارې

په دې پوهېږم چې ستا پل لاندې جنت دی مورې
د مشرانو دې وینا کې لوی حکمت دی مورې
خو پل دې ورک دی په ما څومره سخت ساعت دی مورې
په دغه ځای کې شو معلوم کوټه مې بخت دی مورې

درېسې سم لېونی کېرمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېرمه ته چېرته لارې

زه هم په ځان باندې حسینې ښاپېری مین کړم
ساده ساده ومه ساده شانې کوچۍ مین کړم
له سره تېرې یوې داسې لېونۍ مین کړم
مورې رښتیا وایمه زه هم شین خالی مین کړم

هغه تا غواړي زه شرمېرمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېرمه ته چېرته لارې

ستاسو په څېر مونږه هم ډېر لرو دښمن ادکې
که لاس ته ورشو مونږ به هم زر کړي دفن ادکې
له مجبورۍ نه ورته پرېښی مو وطن ادکې
پټ مو ژوندون دی له هرچا نه زمونږ نن ادکې

دنیا مې وژني زه پوهېرمه ته چېرته لارې
مورې تنها یمه ډارېرمه ته چېرته لارې

2004 دسامبر 7

پېښور

يو سيوري - يوه رڼا

بابا زما هم داسې خوښه نه وه

زه دې بت گر شمه بتان جوړوم

داعذابي هنر اسمان راكړی

زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم

لكه اذر واړه خدايان جوړوم

خُمكنه لا څه ده چې اسمان جوړوم

هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم

هو! ماته ياد شي چې دې ويلې راته

هلکه بس که شاعري مه کوه

دادهرچا له وسه نه ده پوره

هسې بې ځايه دا خواري مه کوه

ما هم په خدای که به غوښتله داسې

چې رياضت دې د سندرو وکړم

خو دامې هم پوره په وس کې نه وه

زه دې عمل ستا په خبرو وکړم

زه خو د بل چا په پنجو کې بند وم
 ښايي چې زه به يې شاعر خوښېدم
 زه د سندرو په منتر يې پوی کړم
 د هغه ذات به زه ساحر خوښېدم

بابا زما هم داسې خوښه نه وه
 زه دې بت گر شمه بتان جوړوم
 داعذابي هنر اسمان را کړی
 زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم
 لکه اذر واړه خدايان جوړوم
 ځمکه لا څه ده چې اسمان جوړوم
 هم اهرېمن او هم یزدان جوړوم

دابه ازل کې نویشته وه بابا
 چې زه په هاغو لارو یون وکړمه
 چې ستا بیخي ورسره جوړه نه وه
 هاغو رشتو سره تړون وکړمه

د ابادۍ نه دې بیدیا ته لاړ شم

زه دې خو يونه د مجنون وکړمه

زه د شمېني دې د شېخانو وکړم

او اقتدا دې د مفتون وکړمه

بس په هم دغې به خپه وې رانه

چې د تسبو سره مې جوړه نه وه

ما خو په بل رنگې پرواز غو ښتلو

د زولنو سره مې جوړه نه وه

داسې خو نه وه چې منکر دې ومه

گرانه بابا زه له یزدانه ځینې

ما خو به هم ځولۍ ځولۍ غو ښتله

دعا له بره شین اسمانه ځینې

دا ستا په اند به زه بې لارې ومه

خو زه مجبور له دغې چارې ومه

ته په تسبو او په چلتار مین وې

خو زه مین بیا په هندارې ومه

بابا زما هم داسې خوښه نه وه

زه دې بت گر شمه بتان جوړوم

داعذابي هنر اسمان راكړی

زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم

لكه اذر واړه خدايان جوړوم

خُمكنه لا څه ده چې اسمان جوړوم

هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم

بابا مونږ دواړو رياضت كړی دی

تا په سجدو الله ته ځان رساوه

زه چې د نۍ په فلسفه پوهېدم

ما په نغمو الله ته ځان رساوه

ښكاره توپير زمونږ تر مينځ مو جود و

خو ته بيا هم وې مهربانه بابا

زه دې دعا نه غور زولی نه وم

كه ډېر خپه هم وې زمانه با با

ته لكه ونه په غرمو ولاړ وې

خو مونږ دې سيوري ته دمې كولې

تا ددعا په شپول كې بند ساتلو

مونږ به نو ولې اندېښنې كولې

ها شپې د قدر شپو نه کمې نه وې
 ته چې زموږ د کور ځلا وې با با
 بس مهربانه په مونږ ټولو باندې
 ته د فلک نه هم سپو وې با با

تا مې په لار کې تل رڼا کرله
 زما دلاس يوه امسا وې با با
 ځان درنه هېر زموږ په مينه کې و
 زموږ د ټولو مسيحا وې با با

ما به تکل د رڼا څه کولو
 ته خو پخپله يو رڼا وې با با
 ما پرېستې چېرته ليدلي نه دي
 خو انسانانو نه بالا وې با با

زه که ژوندی ومه نو ستا له مخې
 زما اوبه زما هوا وې با با
 که مې يقين په سومنات لرلی
 ما به ويل درته دېوتا وې با با

بابا زما هم داسې خوښه نه وه
 زه دې بت گر شمه بتان جوړوم
 داعذابي هنر اسمان راكړی
 زه د لفظونو نه انسان جوړوم

زه په تېشه او په سندان جوړوم
 لكه اذر واړه خدايان جوړوم
 ځمكه لا څه ده چې اسمان جوړوم
 هم اهرېمن او هم يزدان جوړوم

زه د تيارو په غېږ كې پرې دې شودم
 ته د يو بل جهان رڼا شوې با با
 ولاړ په ټكنده غرمو كې يمه
 ځكه ته سيوري د هما شوې با با

اوس هم په خوب كې تسلي را كوي
 دا به دمينې كوم مقام وي با با
 ستا په مزار دې د نوروڼو باران
 زما دعا ده چې مدام وي با با

2002 | اگست 30

پېښور - پوهنتون

سترگې

بس ده ستا ښکلا به ډېره نه ستا يم
 بس دی ستا د حسن صفت نه کوم
 پس له دې پردو کې دې را نغاړمه
 لرې له هر چانه دې زه غواړمه
 سترگې د ښکلا په لتون گرځي تل
 سترگو خو دنيا د خلکو وړانه کړه
 سترگو، ستا کابل پروڼ خوړلی و
 حسن يې د ځان ورته غم شوی و
 خلکو چې کشمير ته به نظر و کړو
 ويل به يې جنت دی د نړۍ په سر
 ودې ليدل سترگو کشمير و خوړو
 دا سې زلزلې ور باندې راغلې چې
 هره شېبه زمکه يې ټالۍ وهي
 نو اوس هره گړۍ په دې ډارېږمه
 ستا ښايست که داسې تجلې کوي
 سترگې د دنيا دې گلالۍ وهي
 اوس په دې خبره رسېدلی يم
 ځان که سپيلني په شانې دود کړمه
 سترگې د دنيا چې راپسې وي نو
 تا به د کشمير په شان کابل په شان

دوه پړاوه

دا زمونږ د تاريخ پاڼې
 دي په دوه برخو وېشلي
 يو هغه چې مخکې تېر شو
 د عيسى له زېږېدو نه
 بل هغه چې وروسته وشول
 د عيسى له زېږېدو نه
 دغه راز زما ژوندون هم
 دي په دوه برخو وېشلي
 يو دا ستا تر ليدو وړاندې
 يو دا ستا تر ليدو وروسته

بيلتون

يوه ورځ په لاره تلمه
 چې مرگي مخې ته راغی
 ها د هاغه ژوند په څېر و
 چې دا زه يې تېرومه
 بې له تانه ای جانانه

حسن

خلک وایي خدا یه تا ته
 کرشمې لرې منگول کې
 نو ستا لاس کې دومره نه دي؟
 چې زما د زړه ښکلا نه
 یوه زره حسن رابیل کړې
 او و جود راته حسین کړې

دویم نظر

ستا په لورې در کتل به
 یو ځل بیا به په دغه رنگ وي
 لکه څوک چې سترگې بایلي
 او بیا بیرته را بینا شي

مینه

چې دې غېږه کې پرته وي
 ها نجلۍ چې ستا ده خو ښه
 ته به داسې فکر کړې چې

خدای دی زمکې ته راغلی
 خو که دغه نجلی هم وي
 داستا مینې ته لېواله
 نو بیا ستا احساس به څه وي
 په دې زه هم نه پوهېږم
 داسې ما نه دي لیدلي

سفیر

محبت دداسې کس چې
 ستا د مینې قدر نه کړي
 دا نو داسې یوه کیسه ده
 لکه ته چې یو سفیر یې
 د یو داسې یو هیواد چې
 نه یې نوم نه یې نشان شته

ګلاب

هنرک نور برانډنټ (ډنمارک)

دامنم چې زه شاعر یم

خو تر دې وروسته محبوبې
 تا د مینې په لفظو کې
 د گلاب په څېر نه ستا یم
 نور دې نه انځورومه
 نور دې نه شم کارولی
 ستا وجود تر دې اوچت دی
 تر گلابه نښایسته دی
 ته پخپله په خپل ذات کې
 څومره ښکلی انجمن یې

لمس

میریتي تورپ (ډنمارک)

چې داستا خبرې نه وي
 بیا د چا خبرې نه وي
 چې ستا لاس رانه تاو نه وي
 لکه کنگل مې وجود وي
 ته چې ما ته نه راگورې
 بویه سترگې مې ړندې وي
 چې ته غږ را باندې نه کړې

زه څه نا ورمه له چا نه

ته چې کله راسره يې

زه يم ورکه له خپل ځا نه

يو اړخيزه مينه

شار لوتي رتلی [ډنمارک]

مينه که يوازې له يوه خوا نه وي

دا لکه يو بوټی چې لوی شوی وي

بې له کروندې او بزغلي څخه

سر ددغه بوټي هسکېدی نه شي

هېڅوک هم قفس کې سترېدی نه شي

وخت

بينی اندرسن [ډنمارک]

په کاله کې مې موجود دي

يو نه ، دولس ساعتونه

خو بيا هم داسې گنيم چې

وخت زما سره ډېر کم دی

د کاله له پخلنځي نه
 چې زه غواړم شيدې راوړم
 خپل کمکي شاني بچي ته
 خو چې بيرته راستنه شم
 هغه دومره وي لوی شوی
 چې شېدو ته هېڅ اړ نه وي
 هغه بير له ما نه غواړي
 هغه نجونو ته هوس کړي

د وړيو انسانانو سندره

محمد الجواهر [سعودي عربستان]

ای ډوډۍ ته ارمانجنو!
 سترگې پټې کړئ ویده شئ
 ها د رزق رسوونکی
 دې ساتنه ستاسو وکړي
 حیف چې توري دي کمزوري
 لوږه نه شي کمولی
 خدای دې وکړي چې خوبونه
 ستاسو لوږې ته دوا شي
 خدای دې وکړي چې ویده شئ

د وعدو په بسترونو

د سندرو په سورونو

خدای دې وکړي چې په خیال کې

خدای دې وکړي چې په خوب کې

د سپوږمۍ په شانې گردې

ډوډۍ تاسو ته پرتې وي

زړه

ولادي مير مايا کو فيسکي [روسيه]

ددې نورو انسانانو

زړه سينه کې وي دننه

خو چې زه يې جوړولم

د تخليق علم خطا شو

بس يو زړه يې را نه جوړ کړو

اوس مې زړه دی چې درزېږي

په وجود کې نه ځایېږي

چې زه مړ شم

گارسىالو ر كا [هسپانيا]

كله چې زه مړ شوم.....
 د بالكن دروازه خلاصه پر پرده
 ها كمكى هلته نارنج خوري.....
 د بالكن نه ما ته ښكاري
 ها كرگر چې فصل ريبي....
 د بالكن نه ما ته ښكاري
 نو زما ده وروستۍ هيله
 كله چې زه مړ شوم.....
 د بالكن دروازه خلاصه پر پرده

هيله

رسول حمزه توف [روسيه ❖ داغستان]

انسانان ټول جولاگان دي
 د خپل سا له نري تاره
 د ژوندون تكي او بدي دوى
 د هر چا ده خپله برخه
 څوك له دې وړې تكي نه

سپين کفن ځان له تيار کړي

خو زما هيله ده بله

زه به تار د خپلې سا نه

يوه سره جنډه کړم جوړه

چې نشان د خپلواکۍ وي

د کلا په سر رپيري

داغستان

ر سول حمزه توف [روسيه ؟ داغستان]

د سوچونو د خيالونو

له اسمان نه يو څه وړاندې

د واورينو شان غونډيو

له ژورو دريابونو

لږ څه وړاندې هلته مخکې

يوه سيمه ده اباده

چې د زړه په سترگو ځير شم

څومره ښکلی راته ښکاري

دغه ښکلی داغستان دی

زما دميني يو گنبد دی

زما د ژوند يو سرما يه ده
 مور مې هم دلته او سپري
 په يوه زړه کوټه کې
 ما هم بويه يوه ښخته
 د هم دې زړې کوټې چې
 زما مور پکې اوسپري
 تر هغې به زه ژوندی يم
 چې دا نښي معلومپري
 داغستان راته ښکارېږي

گلونه

هنري کانستي بل

گلان واړه دروېزگر دي
 غوړولي يې لاسونه
 زما ديار له ښکلو شونډو
 مستعار اخلي رنگونه
 اننگي د گلالي مې
 الله داسې ښايسته دي
 چې په بڼ کې ټول گلونه

ورته ټول اوبه اوبه دي
 زما يار لکه د لمر دی
 گلان ټول پرې ژوندي کيږي
 ځيني ځيني خو له قصده
 ورته وگوري زېږيږي
 دالاله دی که ريدي دی
 او که گل د ارغوان دی
 داسرخي چې په کې ښکاري
 دغه رنگ مې د جانان دی
 رنگ د يار مې پيکه نه کړي
 دا زړگی مې پرېشان دی
 دا د يار د خولې نفس دی
 وږمه نه ده د گلانو
 دغه زمکه چې توده ده
 دا تاثير يې د چشمانو
 بزغلي يې چې را شنه کړل
 دا باران د اوبو نه دی
 دا مې اوښکې دي د سترگو
 دا زمان د او بو نه دی
 خوبونو کې راځه
 کرسټينا جارجينا روسيتي

راځه راځه په خوب کې راشه راته

ای د امېد یاده

ای د پای ته رسېدلو کالونو مینې

ای خوبه، ښایسته خوبه، تر ټولو ښایسته خوبه

ارمان چې سترگې پرانېزم او په جنت کې یم

دروځونو په استوگن ځي کې

هلته چې دروځونو ارمانجنې سترگې

خلاصېدونکې دروازې ته گوري

ددروازې دربان.....

باندي وتلو ته څوک نه پرېږدي

دروازه یوازې دننه خواته خلاصېږي

خو ای زما دتېرو کلونو مینې!

ما ته په خوب کې راحضور شه

ترڅو د ژوند د باد څپه ووينم

ژوند چې ساړه مرگ رانه اخیستی

ستا په راتلو به گوندې بیا ژوندی شم

چې سا په سا اوخوله په خوله شو سره

خو چې راتلې راته به ورو غږېږي

داسې ورو، چې پخوا به غږېدې

خو خدايزده څومره پخوا.....؟.

مستانه هلك

زه ددنگو غرو ها مستانه هلك
ستا دجبین خال پسې روان شومه
ډېرو كلي والو نجونو وويل
لاړمه ښاري شومه او وران شومه
تاته چې نزدې شوم انگېرله مې
خاوره نه يم هسك شومه اسمان شومه
زړه مې د چر چنې نه هم ووړ، و، خو
مينې سره خداڼگو پالوان شومه

.....

بې له سندرماره به زه څه کېدم
زه چې د شپېلۍ سره لوی شوی وم
زړه مې د شیشې غونډې و سپین ځکه
زه سپینې گلۍ سره لوی شوی وم
غره کې به مو ځغاسته په یو ځای کړله
زه وړې کېلۍ سره لوی شوی وم
منډه کې به ولې لومړی نه ومه
زه دغرو سیلۍ سره لوی شوی وم

.....

زه لکه دغره واوړه را خوی شومه

ستا د ښار په لوري مې مزل وکړو
 بس خو ستا تر لپې مې ځان ورسو
 تا سره که ځان سره مې چل وکړو

.....

زه د ښار تیارو کې ورکېدمه خو
 ته لکه رڼا هلته ولاړه وې
 ما په لوړه بیه رانیولې خو
 ته راته وپړیا هلته ولاړه وې
 پښې که مې ټپي وې او تناکې وې
 ښکلې مسیحا هلته ولاړه وې
 خدای گو دوباره دې را ژوندی کړمه
 ته لکه عیسا هلته ولاړه وې
 سترگې مې موبلې گوندې خوب به وي
 نه ولا! رښتیا هلته ولاړه وې

.....

پرېږده چې دنیا را مخامخه شي
 موم نه یمه تیره یم ډبره یم
 ښه چې شم د شاتو میرتون یمه
 بدو ته والله یوه ډمبره یم
 تریخ که یم دنیا ته چې دښمنه ده
 ته خو مې خوړلی شې شکره یم

يو ځای به دنيا سره جنگیرو مونږ
تېر مې هم له ماله هم له سره یم

.....

ښکلی خو دا یو احسان په ما وکړه
ما په تورو زلفو کې بندي ساته
بل ځای کې مې سود دزرګي هېڅ نه شي
ما د زړه په کور کې دې خوندي ساته

2006 فبروري 4

پېښور - حیات اباد

د ژورنالست سندره

په سټوډیو کې غلې غلې
یادوم دې نازولې
چې راپور پسې روان شم
سمه ته راسره درومي
که ته ناسته یې په کور کې
خیال کې ښه راسره درومې
مرکه چې چانه اخلم
ستا یو ښتنې راپه یاد شي
مخامخ سړی مې هېر وي
ستا غو ښتنې راپه یاد شي

داپوښتنه له تا کړمه
 زوروره يې ته ولې ؟
 په ستوډيو کې غلې غلې
 يادوم دې نازولې
 داخبار سرخي ته گورم
 کله زه چې په سهر کې
 رنگ مې يو نا ځايه سور شي
 ستا د شونډو تصور کې
 چې زه سکريپټ کله ليکمه
 ستا خبرې را په زړه شي
 واره توري گډ او وډ شي
 چې شکرې راپه زړه شي
 بېرني خبر په شانې
 زر مې ذهن ته رازغلې
 په ستوډيو کې غلې غلې
 يادوم دې نازولې
 ميکرافون کې چې هلو کړم
 مېايل په شرنگېدو شي
 چې يې غوږ ته رانزدې کړم
 لکه ته په غږېدو شي
 چې راپور مې ثبتومه

زما په ستوني کې غږ پرې

په څپو د هواگانو

مانه وړاندې ته خپرېږي

زما په زړه دې ښځې کړي

راته ښکاري دې منگولې

په ستوديو کې غلې غلې

يادوم دې نازولې

ستا د حسن برکت دی

په راپور کې شاعري کړم

زه نو هاغه خبريال يم

چې خبرې باوري کړم

رانه دا پوښتنه مه کړه

چې يې څومره پر ما گرانه

دراپور په شان خوږه يې

چې خپرېږي له دستگا نه

دراډيو په شانې ښکلې

زما زړه ته يې منلې

په ستوديو کې غلې غلې

يادوم دې نازولې

2006 فبروري 23

پېښور